

kahjumi osas, mis on vastuolus asutamisevabadusega, nii nagu seda on tõlgendatud eespool viidatud kohtuotsuses C-446/03: Marks & Spencer.

Teiseks kohalduvad uued kontserni maksusoodustuse eeskirjad üksnes kahjumile, mis on tekkinud pärast 1. aprilli 2006, mis on nende eeskirjade jõustumiskuupäev. See ajaline piirang (st nende õigusnormidega enne seda kuupäeva tekkinud kahjumi osas soodustuse välistamine) on vastuolus asutamisevabadusega.

Axitea SpA, varem La Vigile San Marco SpA 9. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 22. jaanuari 2013. aasta määruse peale kohtuasjas T-262/00: La Vigile San Marco SpA versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-174/13 P)

(2013/C 207/05)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Axitea SpA, varem La Vigile San Marco SpA (Veneetsia, Itaalia) (esindajad: advokaadid A. Vianello, A. Bortoluzzi ja A. Veronese)

Teine menetlusosaline: Itaalia Vabariik, Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada Üldkohtu (neljas koda) määrus kohtuasjas T-262/00 ja/või muuta seda kohtumäärust ning mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks, et Euroopa Kohtu otsuses Comitato „Venezia vuole vivere” sõnastatud põhimõtete kohaldamisel rikuti õigusnormi: esiteks seoses riigiabi käsitlevate komisjoni otsuste põhjendamiskohustusega ja teiseks tõendamiskoormise jaotuse osas seoses ELTL artikli 107 lõikes 1 sätestatud tingimustega.

Üldkohus ei juhindunud käesoleva apellatsioonkaebusega edasi kaevatud kohtumääruses Euroopa Kohtu sedastustest 9. juuni 2011. aasta kohtuotsuses, kus on kinnitatud, et komisjoni „otsuses endas peavad sisalduma kõik olulised asjaolud, et siseriiklikud ametiasutused saaksid seda rakendada”. Ehkki otsus ei sisaldanud olulisi asjaolusid, et siseriiklikud ametiasutused

saaksid seda rakendada, ei tuvastanud Üldkohus ühtegi puudujääki meetodis, mida komisjon vaidlusaluses otsuses kasutas ja seega rikkus Üldkohus õigusnormi.

Tuginedes põhimõtetele, mille Euroopa Kohus sõnastas kohtuasjas Comitato „Venezia vuole vivere” tuleb abi tagasinõudmise korral tõendada liikmesriigil — ja seega mitte üksikul abisaajal — juhtumipõhiselt, et on täidetud ELTL artikli 107 lõikes 1 sätestatud tingimused. Kõnesoleval juhul jättis komisjon vaidlusaluses otsuses selgitamata sellega seonduva kontrolli „korra”; sellest tuleneb, et kuna abi tagasinõudmise hetkel ei olnud teada olulised asjaolud selle kindlaksmääramiseks, kas soodustused kujutasid nende saajatele antud riigiabi, otsustas Itaalia Vabariik 24. detsembri 2012. aasta seadusega nr 228 (artikli 1 lõige 351 jj) tõendamiskoormise ümber pöörata, minnes vastuollu ühenduse kohtute praktikas sedastatuga. Konkreetsemalt ei tule Itaalia seadusandja arvates seda, et kõnealused soodustused ei moonuta konkurentsi ega mõjuta liikmesriikide vahelist kaubandust, tõendada mitte riigil, vaid maksuvähenduste vormis abi saanud üksikettevõtjatel; tõendamata jätmise korral eeldatakse, et antud soodustused moonutavad konkurentsi ja mõjutavad liikmesriikide vahelist kaubandust. Kõik see on ilmselgelt vastuolus põhimõtetelega, mille Euroopa Kohus sõnastas kohtuotsuses Comitato „Venezia vuole vivere”.

Marek Marszałkowski 9. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (esimene koda) 4. veebruaril 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-177/13: Marszałkowski versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) — Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

(Kohtuasi C-177/13)

(2013/C 207/06)

Kohtumenetluse keel: poola

Pooled

Apellant: Marek Marszałkowski (esindaja: advokaat (radca prawny) C. Sadkowski)

Teine menetlusosaline: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

Apellandi nõuded

— tühistada vaidlustatud Üldkohtu otsus täies ulatuses, tühistada Siseturu Ühtlustamise Ameti neljanda apellatsioonikoja 11. jaanuari 2011. aasta otsus (asi R 760/2010-4), kohustada Siseturu Ühtlustamise Ametit registreerima apellandi nimele registreeritud tähis „Marko Walichnowy” apellatsioonkaebuses nimetatud kaupadele ja mõista teiselt menetlusosaliselt välja käesoleva menetluse ja Üldkohtus toimunud menetluse kulud;

- teise võimalusena tühistada vaidlustatud Üldkohtu otsus täies ulatuses ja saata kohtuasi Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 lõike 1 teise lause alusel tagasi Üldkohtule uue otsuse tegemiseks.

Väited ja peamised argumendid

Apellant leiab, et Üldkohus on rikkunud määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkti b ja Üldkohtu kodukorra artikli 48 lõiget 2.

Apellant märgib seoses määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkti b rikkumisega, et Üldkohus

- on rikkunud antud normi, kuna ta ei ole nõuetekohaselt hinnanud küsimust, kas vaidlustatud kaubamärkide all kuuluvad kaubad on tüksteisega sarnased;

- pani määruse nr 207/2009 artikli 8 lõike 1 punkti b valesti kohaldades toime õigusrikkumise, kuna ta tuvastas, et vaidlustatud tähised on sarnased;

- rikkus õigusnormi tuvastades, et kaubamärgi „Walichnowy Marko” domineeriv koostisosa on sõna MARKO;

- rikkus õigusnormi sellega, et ei määratlenud asjaomast avalikkust, kelle puhul võib segiajamise tõenäosus kõne alla tulla, ja sellega, et ta asus seisukohale, et segiajamise tõenäosus on olema keskmise Poola tarbija puhul;

- rikkus õigusnormi sellega, et jättis tähelepanuta kaubamärgi „Walichnowy Marko” maine ja asjaolu, et alates 1995. aastast on see Poolas tuntuim kaubamärk;

- rikkus õigusnormi sellega, et jättis vaidlusaluste kaubamärkidega tähistatud kaupade puhul tähelepanuta keskmise tarbija tähelepanelikkuse astme ja selle, kas niisugune tähelepanelikkuse aste võib vähendada segiajamise tõenäosust.

Üldkohtu kodukorra artikli 48 lõike 2 rikkumisega seoses märgib apellant, et Üldkohus leidis vaidlustatud otsuse punktis 26 ekslikult nagu oleks apellant alles kohtuistungil viidanud asjaolule, et taotletav kaubamärk on Poolas registreeritud alates 1995. aastast.

Vetrai 28 srl, varem Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl jt. 12. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 29. jaanuari 2013. aasta määruse peale kohtuasjas T-272/00, Barbini jt. versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-180/13 P)

(2013/C 207/07)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellandid: Vetrai 28 srl, varem Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl jt. (esindajad: advokaadid A. Vianello, A. Bortoluzzi ja A. Veronese)

Teised menetlusosalised: Alfredo Barbini srl jt., Itaalia Vabariik ja Euroopa Komisjon

Apellantide nõuded

- Tühistada Üldkohtu (neljas koda) 29. jaanuari 2013. aasta määrus kohtuasjas T-272/00 ja/või muuta seda ning mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

Oma apellatsioonkaebuse toetuseks viitavad apellandid õigusnormide rikkumisele Euroopa Kohtu poolt kohtuotsuses Comitato „Venezia vuole vivere” sedastatud põhimõtete kohaldamisel esiteks seoses komisjoni riigiabi valdkonnas tehtud otsuste põhjendamiskohustusega ning teiseks seoses tõendamiskoormise jaotumisega ETLT artikli 107 lõikes 1 ette nähtud tingimusi puudutavas.

Apellandid on seisukohal, et käesoleva apellatsioonkaebusega vaidlustatud määruses ei järginud Üldkohus järeldusi, mille Euroopa Kohus tegi 9. juuni 2011. aasta otsuses Comitato „Venezia vuole vivere”, kus ta kinnitab, et komisjoni otsuses „endas peavad sisalduma kõik olulised asjaolud, et siseriiklikud ametiasutused saaksid seda rakendada”. Ehkki otsus ei sisalda olulisi asjaolusid selle rakendamiseks siseriiklike ametiasutuste poolt, ei täheldanud Üldkohus ühtegi puudust seoses meetodiga, mida komisjon vaidlusaluses otsuses järgis; sellest tulenevalt rikkus ta õigusnorme.

Euroopa Kohtu poolt kohtuotsuses Comitato „Venezia vuole vivere” sedastatud põhimõtete kohaselt on abi tagasinõudmise etapis liikmesriik — ja seega mitte üksik abisaaja — see, kes peab igal konkreetsel juhul eraldi tõendama, et on täidetud ETLT artikli 107 lõikes 1 ettenähtud tingimused. Käesolevas kohtuasjas jättis komisjon aga apellantide väitel vaidlustatud otsuses selgitamata sellise kontrollimise „viisi”; seetõttu, kuna tema käsutuses ei olnud olulisi asjaolusid tagasinõudmise etapis selle tõendamiseks, kas antud soodustused kujutasid endast abisaajate puhul riigiabi, otsustas Itaalia Vabariik 24. detsembri 2012. aasta seadusega nr 228 (artikli 1 punkt 351 jj) apellantide väitel tõendamiskoormise ümber pöörata vastupidiselt ühenduse kohtupraktikas sedastatule. Itaalia seadusandja on apellantide